

zavrnila rekoč: »Zlato gostijo si jaz hranim za nebesa«, in njena želja se je izpolnila. Sestra Sebastijana je bila male, a trdne postave in zdravih kostij. Zato pa jo je tudi smrtno bolenje mučilo več kakor leto dnij in mrtvoud jo je trikrat zadel, preden jo je mogel umoriti. Zdaj je šla k Očetu po zaslužno plačilo. Bog jej daj večni mir! Vale, anima candida (srečno, čista duša) in prosi za nas!

Sv. misijon na Ponikvi.

Od 8. do 18. februarja smo imeli sv. misijon, katerega so vodili častiti gg. lazaristi iz Celja. Vsak dan so bile tri pridige. Lahko trdimo, da enakega misijona ne pomnimo, odkar je bil prvi misijon pri nas l. 1851, kateremu so bili načelnik nepozabljivi pokojni A. M. Slomšek, naš rojak. Takrat se je moglo misijona vdeležiti in sv. zakramente prejeti ogromno število ljudi, ker tedanji g. župnik Keše nikomur niso zavidali dušnih dobrot; in prav tako so tudi ravnali naš sedanji č. g. župnik Alojzij Kreft.

Mnogo ljudi je prišlo iz sosednih župnij, ki bi se radi vdeležili sv. misijona ter sv. zakramente prejeli. Med njimi je prišla tudi neka žena, ki je šla h gospodu župniku ter jim rekla: »O, kako bi rada, da bi se jaz in moji vdeležili te slovesnosti; prosim vas za spovedne listke.« Pripovedovala je potem drugim, da so jo vprašali, koliko da njih želi. Rekla je, da deset in kar so jih našteali rekoč: »Rad bi in želim, da bi bilo vsem ustrezno, kolikor mogoče, čeprav so iz drugih far; ne daj pa Bog, da bi iz domače fare kdo izostal!« Kako so naš trudoljubivi gospod župnik srčno želeli, da bi naj ta milostni čas vsi farani dobro porabili, slišali smo pri nauku, katerega so na predpustno nedeljo popoldne imeli. Rekli so med drugim, da vse radi žrtvujejo, da bi le ne bil zgubljen ta sv. čas za katerokoli njihovo ovčico. Upati smemo, da niso padle na nerodovitna tla te vabilne besede; zato pa jih očitno zahvaljujemo za ves trud in za vso požrtvovalnost.

Da smo imeli sv. misijon, sme se tudi pripisovati našemu prejšnjemu, že pokojnemu župniku, g. Matevžu Vrečku. Ko so lani imeli velikonočno izpraševanje, naznanili so nam, da nam bodo letos v tem času nekaj posebnega za naše duše oskrbeli. Misijona sicer niso doživeli, ali njih želje so se izpolnile, za kar vživajo plačilo v večnosti. Pa tudi onim se moramo javno zahvaliti, ki so pri sv. misijonu največ trpeli; zato pa srčna hvala častitim gg. misijonarjem, ki so nam toliko na srce govorili in jih toliko z Bogom spravili. Hvala tudi vsem gg. spovednikom in slednjič hvala vsem, ki so kaj pri tej priložnosti pomagali! Naj jih Bog blagoslovi in jim povrne že tukaj na zemlji, enkrat pa v nebesih!

B.

Gospodarske stvari.

Poduk o cepljenju ameriških trt.

Visoko c. kr. ministerstvo za poljedelstvo je odredilo, da bode vodja državnih uredob proti filokseri, gosp. Franc Matiašič v Ptuj v tej spomladi imel tečaje za cepljenje ameriških trt v političnih okrajih Ptuj, Celje, Maribor in Ljutomer, in sicer bode poučeval v teh-le krajih:

1. V občini Slamnjak, okraja Ljutomerskega, v vinogradu graščine Gornji Ljutomer v Podgradju, dne 12. aprila t. l. 2. Pri Sv. Miklavžu, v Ormoškem okraju, v trsnici Miklavškega vinorejskega društva, dne 13. aprila. 3. Pri Sv. Andražu v Leskovcu, v sred-

njih Halozah, na posestvu gosp. Andreja Vindiš, dne 16. aprila. 4. V Lehniku, v gornjih Halozah, v ameriški trtnici okrajnega odbora Ptujkega, dne 17. aprila. 5. V Hrastovcu, v občini Zavreč v spodnjih Halozah, v državni trsnici, dne 20. aprila. 6. Pri Sv. Trojici nad Rogaško Slatino, v okraju Rogaskem, v tamošnjem državnem ameriškem nasadu, dne 25. aprila. 7. V Šmarju pri Jelšah, v tamošnji ameriški trtnici okrajnega odbora Šmarje, dne 26. aprila. 8. Pri Sv. Jurju ob južni železnici, v tamošnji drevesnici cesarjevič Rudolfovega sadjarskega društva za spodnji Štajer, dne 27. aprila. 9. V Petrovčah pri Celju, v tamošnji trtnici vinorejskega društva za Celjski okraj, dne 28. aprila. 10. Pri Sv. Petru pri Mariboru, v tamošnjem cerkvenem vinogradu, dne 30. aprila.

Vseh teh tečajev se sme vsakdo brezplačno vdeležiti. Ves k cepljenju potrebni material oskrbi država.

Nova knjiga za živinorejce.

»Pri živini še se lahko dobi denar«, tako danes splošno govorijo gospodarji. Toda ni zadosti, ako kdo skrbi domačim živalim, posebno goveji živini, za krmo, treba je še na marsikaj gledati, da se zboljša reja goveje živine. Zato bode z veseljem segel vsak živinorejec, ki je zavzet za napredek, po knjižici, katero s temi vrsticami hočemo priporočiti. Knjižica, ki stane samo 15 kr. in se naroči pri podružnici c. kr. kmetijske družbe v Novem mestu, glasi se tako-le:

»Nauk slovenskim gospodarjem, kako je zboljšati rejo goveje živine. Spisal Viljem Rohrman, pristav deželne kmetijske šole na Grmu.«

Ta v preprostem in lepem jeziku pisana knjiga obsega 51 strani v mali osmerki in v njej se razklada v I. poglavju o reji bikov, v II. o reji krav, v III. o reji telet in v IV. o reji mlade govedi. Pristavek govori na kratko o zdravih hlevih in dostavek o novi postavi za Kranjsko o povzdigi reje goveje živine. Prav ta nova postava je napotila g. pisatelja, da je spisal ta nauk, ki bode izvestno mnogo koristil kranjskim in sploh vsem slovenskim živinorejcem.

Ušiva živina.

Uši lotijo se večidel le mlade živine in to tedaj, če mora dalje časa stradati. Nahajajo pa se navadno tam, kjer so rogovji priraščeni, pri ušesih, ob vratu in po hrbtu. Ker povzročujejo hudo srbenje, odrga in oguli se na takih mestih dlaka, ali pa stoji po koncu. Vsak gospodar ti vé mnogo domačih sredstev zoper te sitne zajedalce naštetih, a to je le znamenje, da prav za prav nima dobrega sredstva, ki bi gotovo in brez dvoma potrebito nesnago. Navadno priporočuje se kameneno olje, tabačna voda, burnokislo živo srebro itd.

Temu nasproti priporočujejo se iz znanstvenih uzrokov potrjena in uspešna sredstva, katera hočemo v kratkem omeniti.

Živinče, ki ima uši, umije se naj z vodo, v kateri se je krompir kuhal, kajti taka voda ima dosti strupenih snovij, katere je dobila iz krompirja in te uničujejo tudi uši, ne le uši, temveč tudi nam že znane »grinje«. Mesto te vode služi tudi navadni jesih, a doma pridelan, ne oni iz štacune, ali pa laneno olje in celo ribja mast je dobro sredstvo zoper uši. V vsakem slučaju sme se pridjati nekoliko žveplenega cveta in zmes naj se prej zagreje pri peči in na to se žival do dobra ž njo namaže. Nekateri svetujejo celo, da bi se vporabljeval čebul in česen, kar gotovo ni brez vsega vpliva na šesteronožce. Slednjič pridenemo le še jedno mazilo, ki se je največkrat kot prav uspešno pokazalo, a je pri vsem tem isko...

Zmeša se namreč nekaj petroleja z lanenim ali pa s konopljenim oljem, to se segreje in potem se maže. Ker mlado živinče vsled ušij do cela obnemore, če se ga hudo lotijo in ga dolgo trpinčijo, imeti mora vestni gospodar na to vso skrb, da jih začne vstrajno preganjati brž, ko jih zapazi.

Ribstvo.

Dolgo smo čakali, celih 40 let, od časov, ko so se reševale pravice starih prejšnjih grajščakov in vse je bilo rešeno, le naše ribstvo je bilo celo pozabljeno. Naše bistre postrvice so morale le grajščake hraniti in verjamite, da s tem nihče ni bil zadovoljen. Brez reda in brez meje so ribili po polovični pravici po dva, po trije in drug za drugim so znali mladeži več škodovati. Tudi ni bilo strogega nadzorovanja in tako so še tatin-ski pobalini odnašali, kar je ribičem preostalo tako, da so naši potoki celo izpraznjeni. Ko je pa vsake krivice mera polna, tedaj rada pride pomoč. Tudi nam bo v tem oziru pomagano, ako hočemo. Domoljubni gospod Jerman, dež. poslanec, se je oglasil ter je stavil v deželnem zboru predlog, naj bi se tudi ta zastarela pravica od grajščakov rešila, in tako bodo imeli naši okr. zastopi v tem letu nalogo, zastran rešila poročati. Občine, prihodnje lastnice ali vžitnice ribstva, pa naj se ne vstrašijo odkupila, kajti če pride ribstvo gledé na razne kose le enemu ribiču v roke, bode lepši red, bode se mladež štedila in pravice, prodane občinam, bodo po občanih zaradi lepših dohodkov zavarovane. Torej hvala velespoštovanemu gosp. Jermanu! Na mnoga leta!

V Mislinji, 1. marcija.

J. V.

Sejmovi. Dne 27. marcija v Dobovi, v Vildonu, v Ljutomeru, na Ptujski gori, v Podplatu, v Početrtku in v Soštanju. Dne 29. marcija pri Novicerkvi.

Dopisi.

Iz Krčevine pri Ptuj. (Slovenci, svoji gospodje.) [Konec.] V tretjem in drugem razredu smo sijajno zmagali, v prvem pa ni bilo mogoče, ker so volilci skoraj sami nemčurji. Sedaj ima naša občina vrlega slovenskega kmeta za župana in občinski svetovalec so tudi sami naši možje. Naš prejšnji dolgoletni župan, privandrani Nemeč g. Stalzer, pa sedaj premišljuje minljivost posvetne gloriije, seveda nemškutarske. Vse njegovo prizadevanje, da bi nas mogel še nadalje za nos voditi, kakor nas je prej, se mu je ponesrečilo. Nemškutarskemu gospodstvu je odklenkalo, upamo, da za vedno. Naš sedanji župan, ki se trudi ustreči vsestranskim željam občanov, vpeljal je tudi slovensko uradovanje. Ljudje so zato jako zadovoljni in se tudi vedno bolj začenjajo zavedati svoje slovenske narodnosti. Nekateri prebirajo tudi dobre slovenske časnike, katere prav iz srca priporočamo i drugim, da se prepričajo, kako se nam Slovincem godi. Da se narodna zavest v resnici širi med nami, pričajo i naslednje besede vrlega slov. odbornika: »Ko smo imeli h koncu leta občinski račun, smo bili vsi skupaj poklicani, in prišli smo vsi, pa sami Slovenci. Nemca nobenega ni bilo. Lepo je bilo slišati občinskega predstojnika, ko je vse v našem lepem slovenskem jeziku govoril in račun pozmislu vseh dobro sklenil. Ko je bil na ogled postavljen, ni ga noben iz Ptuja prišel ogledat, ne vem, zakaj ne, morda se jim slovenski jezik ne dopade.« Da, tako je; če nečejjo, nam je to-le prav, saj jih ne potrebujemo kajti sedaj smo Slovenci gospodarji. Kakšne

vrste ljudje so naši nemškutarji, pa nam pričajo te-le besede, ki jih je jeden izmed njih izgovoril, ko ga je uprašal Slovenec, zakaj da kot rojeni Slovence ne drži z nami: »Jaz nisem Slovenec, ne Nemeč, ampak jaz sem mesar!« Kaj ne, kaj takega pa zmore le zvita nemčurska buča! Ako je mesar, pa naj le ostane pri svoji mesarski politiki in nas naj ne draži s svojo nemškutarijo. Kako so komandirali ti ljudje prej, si lahko sedaj vsak misli. Hvala Bogu, da smo se tudi mi Krčevinarji, ki smo neposredni sosedi našega velikonemskega mesta Ptuja, vzdramili ter vrgli raz sebe jarem nemčurstva, ki nas je prav občutno težil toliko let. Sedaj pa

Krepko le naprej, Krčevina,
S slovensko zavestjo na dan!
Da narodna si mi občina,
To srčno želi tvoj občan.

Srednji Gasteraj. (Železnica.) Gosp. Koser v 8. št. govori o železnici, a rečemo mu, da akoravno je njegova misel lepa, hvalevredna in za Slovence koristna, vendar je kočljiva. Pomislimo, ako se bode železnica gradila, in to nekaj za gotovo, ker je do Purkle med Cmurekom in Apačami, kakor je govorica, že dovoljena. Kako bi to bilo, ako bi se od Purkle vozili na Radgono, Radince in od tam na Ptuj? Ali mar mislite, da se od Radince na Ptuj parkrat stopi? Od tam je tudi precej hribovit svet, kar od Purkle na sv. Lenart ni. Dalje je iz Spielfelda od Ljutomera lokalno železnica, ki bi se od Purkle do Radince morala spremeniti v državno, to bi tudi nekaj stalo in bila bi nekaka mešanica, ker do Purkle bi bila lokalna, od tam do Radince državna, a dalje v Ljutomer zopet lokalnica železnica. Naj bolje bode, da se gospodje držijo od Dunaja do Krapine in naprej ravne érte, katera je od Purkle na Sv. Lenart, oziroma Sv. Trojico na Ptuj najprimernejša, — k.

S Sladke Gore. (Bela žena) navadno pride kakor tat; in tako nepričakovano je tudi v našem župnišču (farovžu) potrkala. Bilo je v petek 9. sušca, ko je šla sestra našega č. g. župnika, Marjeta Kene, v Celje, da bi še enkrat obiskala lepo cerkev oo. kapucinov in tam velikonočno obhajilo prejela. Ali tega ni slutila, da bode to obhajilo ob enem tudi popotnica za večnost. Prišla je domov v soboto ob 5. uri popoldne in se potožila, da jej je slabo. Morala se je vleči v postelj, iz katere ni več vstala; kajti po 4 ure trajajočem kratkem trpljenju, prevedena s sv. sakramenti za umirajoče, izdihnila je ob 9¹/₂ uri večer svojo blago dušo. Ko se je solnce drugi dan izza gor prikazalo, žalovala je vsa Sladkogorska župnija, kajti lahko rečemo, zgubila je dobro, srbno in usmiljeno mater, ki je bila ob enem vzgled vsem devicam. Njeno dobro srce in radodarna roka sta bili vsakemu kake pomoči potrebnemu odprti. Zato ne žalujejo samo č. g. brat in njihovi znanci duhovniki, temveč posebno reveži si solze brišejo ob njenem ranem grobu. Zares, zaslužila si je ime: »zlata Marjetka«. Kako ljubljena je bila od Boga, videlo se je pri njeni lepi smrti; pač kakoršno življenje, taka smrt! In kako ljubljena od ljudij, to se je pokazalo pri njenem pogrebu. Na tisoče ljudij je prišlo spremljat jo na zadnji poti, med temi je bilo 10 duhovnikov, katerim se tukaj še enkrat izreka srčna zahvala, posebno voditelju spreveda vlč. g. J. Bezenšek, duh. svetovalcu in župniku iz Čadrama in č. g. Fr. Časlu kot pridigarju in celebrantu. Ljubi Bog naj pokojni Marjetki poplača njeno usmiljenja in čistosti polno življenje! Bog jej daj večni mir in pokoj, č. g. bratu po sladko tolažbo! »Le križ nam sveti govori, da zopet vid' mo se nad zvezdami.«

Iz Kostrivnice. (Naš strahonja.) G. urednik! Naš berič išče tiste, ki so ga v »cajtinge dali«. Strahonja spreletava, ako pomislim, da bo morebiti celo v Maribor prikorakal ter vam malo preblizu pod nosom